

РЕШЕНИЕ

№ 3827

гр. София, 12.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 106-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МИРОСЛАВ Т. ПЕТРОВ

при участието на секретаря ПАВЕЛ АЛЪ. БОЖИНОВ
като разгледа докладваното от МИРОСЛАВ Т. ПЕТРОВ Административно наказателно дело № 20221110209142 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 59 - 63 ЗАНН.

Образувано е по жалба от О. О. К., ЕГН ***** чрез неговия упълномощен процесуален представител – адв. Иван Еланджиев от САК срещу наказателно постановление № 22-4332-011805/28.06.2022 г., издадено от Гергана Владимирова Борисова – началник група при ОПП-СДВР, с което на основание чл. 174, ал. 1, т. 1 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП, обн. в ДВ бр. 20 от 5 Март 1999 г., в сила от 01.09.1999 г./ са му наложени кумулативно административни наказания „глоба“ в размер на 500,00 /петстотин/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 /шест/ месеца за нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП, като съгласно Наредба № Из-2539/17.12.2012 г. /обн. в ДВ бр. 1 от 4 Януари 2013 г., в сила от 04.02.2013 г., приета от министъра на вътрешните работи/ е постановено отнемането на 10 контролни точки след влизане в сила на наказателното постановление.

В депозираната жалба не се оспорва обстоятелството, че на детерминираните в АУАН и НП време и място въззивникът К. е изпълнявал функциите на водач на процесното МПС, както и досежно осъществявала от правоохранителните органи проверка с техническо средство за употреба на алкохол. Инвокирани са оплаквания единствено относно резултата от

проведеното впоследствие химическо изследване, като е релевирано искане за изследване на контролната кръвна проба. Отправена е молба за цялостна отмяна на атакувания санкционен акт като неправилен.

В съдебното заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява, представлява се от неговата майка Г. П., с пълномощно по делото, която споделя, че не оспорва факта и авторството на вмененото административно нарушение и пледира за прекратяване на делото, тъй като „глобата“ е платена на 05.12.2022 г.

Въззиваемата страна, редовно призована, представлява се от гл. юрк. Димитър Бонев, с пълномощно по делото, който оспорва жалбата и моли за потвърждаване на оспореното НП, в каквато насока изтъква конкретни аргументи. Представени са и писмени бележки. Претендират се разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Софийски районен съд, като разгледа жалбата и изложените в нея твърдения и след като се запозна със събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните по реда на чл. 14, чл. 18 и чл. 107, ал. 5 НПК, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирано лице и съдържа всички изискуеми реквизити обуславящи нейната редовност, което предпоставя пораждането на предвидения в закона суспензивен и деволутивен ефект, а разгледана по същество се явява **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

С акт за установяване на административно нарушение № 696906/18.06.2022 г., съставен от К. М. К. – мл. автоконтрольор при ОПП-СДВР и в присъствието на свидетеля Кристиан Любенов – очевидец е констатирано, че на 18.06.2022 г. около 00:20 часа, на територията на Столична община, по АМ „Струма“, с посока на движение от гр. София към гр. Перник и извършена полицейска проверка при 7-ми км, жалбоподателят

О. К. управлява личния си лек автомобил марка „Фолксваген“ с рег. № СВ №№№№ КМ след употреба на алкохол. Водачът е тестван с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 № 0214, проба № 5922, което е отчело резултат 0,93 промила в издишания въздух.

В акта е отразено, че е нарушена разпоредбата на чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП, като след съставянето му препис от същия е връчен на К..

На жалбоподателя е издаден талон за медицинско изследване № 107830 за УМБАЛ „Св. Анна“ – София, същият е предпочел медицинско и химическо изследване, вместо контролна проверка с доказателствен анализатор, указано е, че следва да се яви в лечебното заведение в срок до 60 минути, считано от 01:05 ч. на 18.06.2022 г., като копие му е връчено лично срещу подпис.

Видно от съставения протокол за медицинско изследване от д-р Атанас Георгиев-лекар в I-ва МБАЛ-София, К. доброволно се е подложил на освидетелстване и е предоставил кръвна проба на 18.06.2022 г., 02:05 часа, декларирайки пред медицинския специалист, че е употребил 500 мл бира на 17.06.2022 г., около 20-21 ч. и че е приемал медикаменти – “Levofloxacin”.

Съгласно изготвения от М. М. – химик в специализираната лаборатория към МБАЛ „Св. Анна“ - София АД протокол за химическо изследване № 355/20.06.2022 г. е установено, че в донесената на ръка кръвна проба на въззивника К. е доказано наличието на етилов алкохол в количество 0,52 промила.

Въз основа на горепосочения акт е издадено атакуваното наказателно № 22-4332-011805/28.06.2022 г. от Гергана Владимирова Борисова – началник група при ОПП-СДВР, с което при цялостното възпроизвеждане на фактическите констатации от акта, на основание чл. 174, ал. 1, т. 1 ЗДвП, на жалбоподателя О. К. са наложени кумулативно административни наказания „глоба“ в размер на 500,00 /петстотин/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 /шест/ месеца за нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП, като съгласно Наредба № Из-2539/17.12.2012 г. /обн. в ДВ бр. 1 от 4 Януари 2013 г., в сила от 04.02.2013 г., приета от министъра на вътрешните работи/ е постановено отнемането на 10 контролни точки след влизане в сила на наказателното постановление.

Препис от НП е връчен лично на К. на 28.06.2022 г., видно от

инкорпорираната в санкционния акт разписка, като жалбата, инициирала производството пред настоящата съдебна инстанция е депозирана в законоустановения 14-дневен срок чрез наказващия орган на 05.07.2022 г., видно от отбелязването в съпроводителното писмо.

При проведения непосредствен разпит на свидетеля К. К. установените в акта фактически положения са доказани по категоричен и безспорен начин. Частичната липса на ясен спомен в неговия разказ следва да се отдаде на естеството на изпълняваните от полицейския служител служебни задължения, свързано с ежедневното констатиране на множество идентични нарушения. В тази връзка е принципно вярно е, че АУАН не се ползва с презумптивна доказателствена сила /разпоредбата на чл. 189, ал. 2 ЗДвП противоречи на нормативен акт от по-висша степен – чл. 84 ЗАНН във вр с чл. 14, ал. 2 НПК, поради което същата се явява неприложима, имайки предвид и дадените задължителни указания от върховния съд в тази насока/, но при все това е необходимо да се подчертае, че в случая липсват релевантни източници на информация, които да компрометират обективизираните в акта констатации, чиято достоверност е потвърдена еднозначно от органа на МВР. Нещо повече – очертаната в акта дейтелност кореспондира по еднопосочен начин и с приложените по делото писмени доказателства - талон и протокол за медицинско изследване, подписани лично от жалбоподателя К., като наред с това същият не оспорва обстоятелството, че е бил водач на МПС и че му е извършена проверка от представителите на ОПП-СДВР.

Съдът не споделя възраженията в жалбата, че резултатът от първоначалното химическо изследване за наличие на алкохол в кръвта от порядъка на 0,52 на хиляда е недостоверен, в т.ч., че е бил повлиян и от приема на медикаменти, доколкото същите са опровергани от събраните в съдебната фаза доказателства.

По искане на жалбоподателя К. и адв. Еланджиев, обективизирано във въззивната жалбата, е допусната химическа експертиза на контролната кръвна проба, отчитайки оплакванията им, досежно стойността на установената концентрация на алкохол. От заключението на вещото лице М. М. – химик, началник на лаборатория в Специализирана химическа лаборатория при

МБАЛ „Света Анна“ – София АД става ясно, че в контролната проба кръв на К. е констатиран етилов алкохол в количество 0,48 промила. Изрично е подчертано от експерта, че разликата в отчетените стойности при анализа на двете кръвни проби е многократно под предвидената в Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози /обн. в ДВ бр. 61 от 28.07.2017 г., в сила от 29.09.2017 г., издадена от министъра на вътрешните работи, министъра на здравеопазването и министъра на правосъдието/ и в рамките на допустимата грешка на газхроматографския метод от 0,10 g/L, както и че от аналитична гледна точка разликата е несъществена и няма противоречие между двете химически изследвания. Отговорено е от вещото лице М. също така, че съществува научнообоснован метод, с който е възможно да бъде определена концентрацията на алкохол в кръвта на изследваното лице към момента на неговото спиране от правоохранителните органи, но в случая са необходими специални знания в областта на съдебната медицина или токсикология, с каквито същата не разполага. Не на последно място – очертан е и механизъмът на действие на газхроматографския метод, като са представени и писмени доказателства за техническата изправност на апарата.

По служебна инициатива на съда е допусната токсикохимична експертиза, при която вещите лица д-р С. С. и д-р Б. М. – съдебни токсиколози в Химикотоксикологична лаборатория на ВМА, дават изчерпателни отговори на поставените им въпроси, както следва:

1.Каква е причината за различната концентрация на алкохол в изследваните основна и контролна кръвни проби на жалбоподателя К.?

В настоящия случай и двете стойностите на етиловия алкохол в кръвта на К. (0.52 g/L в основната проба и 0.48 g/L в контролната проба) са аналитично коректни и се приемат за еднакви и неразличими от аналитична гледна точка. Разликата от 0.04 g/L между двете изследвания е допустима по Наредба 1/2017 и е значително по-ниска от регламентираното отклонение от ± 0.2 g/L (чл. 27, ал. 4 на Наредба 1/2017).

Най-често подобни разлики се дължат на нехомогенността на пробата кръв, състояща се най-общо от две фази - водна (плазма) и суспендирани в нея кръвни клетки, като разтворимостта на етанола в двете фази е различна.

Въпреки, че повторният анализ е извършен след изтичане на нормативно определения 3-месечен период на съхранение, разликата между двете изследвания не надвишава допустимото отклонение съгласно Наредба 1/2017 г., което показва, че условията на съхранение не са повлияли върху стабилността на етиловия алкохол в пробите кръв;

2.Налице ли е научнообоснован метод за установяване на точната концентрация на алкохол в кръвта на водача към момента на неговото спиране от правоохранителните органи, съответно каква е била стойността в процесния случай?

Научнообоснованото изчисляване на концентрацията на алкохол в кръвта към даден предходен момент от време (обикновено времето на проверката или деянието) се нарича *ретроградна екстраполация*. Математическият израз на този подход е представен чрез формула (2) и е приложим единствено в случаите на установена токсикокинетична фаза на елиминиране на алкохола от кръвта. В конкретния случай, съобразявайки времето на консумацията на алкохолната напитка (20:00 — 21:00 часа на 17.06.2022 г.), показанието на техническото средство (0.93 ‰ в 00:28 часа на 18.06.2022 г.) и резултатите от изследването на кръвната проба (0.52 ‰ и 0.48 ‰, взета в 02:05 ч.на 18.06.2022 г.), се приема токсикокинетична фаза на елиминиране на алкохола към момента на взимане на пробата кръв.

Ретроспективното преизчисляване на концентрацията на алкохола в кръвта на О. К. към момента на спирането за проверка спрямо двете стойности в пробата кръв, показва, че към 00:20 часа на 18.06.2022 г. концентрацията на етанол в кръвта на същия е била с най-голяма вероятност в интервал 0.74 - 0.78 g/L. Посочените концентрации са определени като е използван средно минимален коефициент на елиминиране на етанола от организма 0.15 g/L/h.

Концентрация на етанол в кръв 0.74 - 0.78 g/L, ‰, би се достигнала след прием и пълна абсорбция на около 929 - 1062 mL бира (5 об. % алк.) от мъж с телесно тегло 77 kg (формула (1)).

Концентрация на алкохол в кръв (0.74 - 0.78 g/L) към момента на спирането за проверка, отговаря на фаза *Еуфория* (Dubowski, 2006), характеризираща се с лека еуфория, разговорливост, повишена самоувереност, намалени задръжки, отслабено внимание, преценка и контрол,

известно сензорно-моторно повлияване, забавено обработване на информация, загуба на ефективност при тестове за реакция;

3.Приемът на лекарствено средство „Левифлоксацин“ оказва влияние при определянето на концентрацията на алкохол в кръвта?

„Levofloxacin, 500 mg“ таблетки представлява антибиотично лекарствено средство, което съдържа активното вещество левофлоксацин. Използва се за лечение на бактериални инфекции, засягащи белите дробове, кожата и пикочните пътища.

Лекарственият продукт „Levofloxacin, 500 mg“ не съдържа в състава си етилов алкохол. Активно-действащото вещество левофлоксацин не е субстрат и не се метаболизира под въздействие на ензимните системи, участващи в метаболизма на алкохола (етанола). Не се проявява нито като инхибитор, нито като индуктор на ензимните системи, отговорни за биотрансформацията на алкохола.

Това означава, че употребеният от К. медикамент „Levofloxacin, 500 mg“ не повлиява фармакокинетичното поведение на етиловия алкохол в организма му и съвместния прием с алкохол не води до промяна на концентрациите в кръвта, както на етанола, така и на активното вещество в посочения медикамент.

Изготвените по делото експертизи не са оспорени от страните, същите обосновават и ясно дават отговори на поставените въпроси, отхвърляйки всички възражения на жалбоподателя и неговия процесуален представител, касателно правилното изчисляване на концентрацията на алкохол в кръвта, поради което съдът използва същите при формиране на вътрешното си убеждение по фактите.

При съвкупната преценка и интерпретация на инкорпорирания по делото доказателствен материал настоящият съдебен състав намира, че фактът на извършеното административно нарушение по чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП и неговото авторство са доказани по несъмнен начин.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Административнонаказателното производство е строго формален

процес, тъй като чрез него се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица в по-голяма степен. Предвиденият в ЗАНН съдебен контрол върху издадените от административните органи наказателни постановления е за законосъобразност. От тази гледна точка съдът не е обвързан нито от твърденията на жалбоподателя, нито от фактическите констатации в акта или в наказателното постановление /арг. чл. 84 ЗАНН във вр. чл. 14, ал. 2 НПК и **т. 7 от Постановление № 10 от 28.09.1973 г. на Пленума на ВС** /, а е длъжен служебно да издири обективната истина и приложимия по делото закон. В тази връзка на контрол подлежи и самият АУАН по отношение на неговите функции – констатираща, обвинителна и сезираща.

В настоящия случай АУАН и издаденото, въз основа на него НП са съставени от длъжностни лица в пределите на тяхната компетентност, видно от приложените по делото писмени доказателства, относими към назначаването, респективно оправомощаването на актосъставителя и наказващия орган.

На следващо място, съдът служебно констатира, че са спазени императивните процесуални правила при издаването на АУАН и НП – тяхната форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 40, 42, 43, ал. 5, чл. 57 и чл. 58, ал. 1 ЗАНН. Налице е пълно съвпадение между установените фактически обстоятелства и тяхното последващо възпроизвеждане в атакуваното НП, като с изискуемата се от закона конкретика административните органи са очертали времето, мястото, механизма на твърдяното нарушение и обстоятелствата, при които същото е намерило проявление в обективната действителност.

В конкретния случай административнонаказателното производство е образувано със съставянето на АУАН в предвидения от ЗАНН 3-месечен срок от откриване на нарушителя, респективно – 1 година от извършване на твърдяното нарушение. От своя страна обжалваното наказателното постановление е постановено в законоустановения 6 – месечен срок. Ето защо са спазени всички давностни срокове, визирани в разпоредбата на чл. 34 ЗАНН, досежно законосъобразното ангажиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя от формална страна.

Предвид изложеното, АУАН и НП са съставени без допуснати

съществени нарушения на процесуалния закон, които да обусловят отмяната на атакуваното наказателно постановление на формално основание.

Административнонаказателната отговорност на въззивника О. К. е ангажирана на основание чл. 174, ал. 1, т. 1 ЗДвП, като са му наложени кумулативно административни наказания „глоба“ в размер на 500,00 /петстотин/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 /шест/ месеца за нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП и съгласно Наредба № Из-2539/17.12.2012 г. /обн. в ДВ бр. 1 от 4 Януари 2013 г., в сила от 04.02.2013 г., приета от министъра на вътрешните работи/ е постановено отнемането на 10 контролни точки след влизане в сила на наказателното постановление.

По делото е доказано по категоричен и безспорен начин, че на 18.06.2022 г. около 00:20 часа, на територията на Столична община, по АМ „Струма“, с посока на движение от гр. София към гр. Перник и извършена полицейска проверка при 7-ми км, жалбоподателят О. К. управлява личния си лек автомобил марка „Фолксваген“ с рег. № СВ №№№№ КМ след употреба на алкохол. Съгласно изготвения протокол за химическо изследване № 355/20.06.2022 г. е установено, че в донесената на ръка кръвна проба на К. е доказано наличието на етилов алкохол в количество 0,52 промила. Нарушителят доброволно се е подложил на освидетелстване, кръвната проба е иззета в I-ва МБАЛ-София от лице, упражняващо медицинска професия, впоследствие същата е изпратена за изследване в оторизирано лечебно заведение, при установяването на количеството на алкохол в кръвта е използван един от допустимите методи – газхроматографски, с която поредица от действия стриктно е съблюдавана процедурата, лимитирана в Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози /обн. в ДВ бр. 61 от 28.07.2017 г., в сила от 29.09.2017 г., издадена от министъра на вътрешните работи, министъра на здравеопазването и министъра на правосъдието/. В тази връзка неоснователни са възраженията в жалбата за несъответствие с резултатите от техническото средство, доколкото в случая показанията на същото са били оспорени, поради което меродавен за отговорността на въззивника е резултатът от лабораторното изследване, в който смисъл е изричната разпоредба на чл. 3а, предл. 2 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. , като тази неправомерна дейтелност безусловно изпълва признаците на състава по чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП.

Противно на оплакванията в жалбата установената в първоначалното химическо изследване величина от 0,52 промила не е компрометирана, имайки предвид, че съгласно заключението на изготвената на етапа на съдебното следствие токсикохимична експертиза употребеният от К. медикамент „Levofloxacin, 500 mg“ не повлиява фармакокинетичното поведение на етиловия алкохол в организма му и съвместният прием с алкохол не води до промяна на концентрациите в кръвта както на етанола, така и на активното вещество в посочения медикамент. Установено е също така от вещите лица, че към момента на спирането на водача от правоохранителните органи около 00:20 часа на 18.06.2022 г. концентрацията на етанол в кръвта на същия е била в интервал 0.74 - 0.78 g/L и отговаря на фаза *Еуфория* (Dubowski, 2006), характеризираща се с лека еуфория, разговорливост, повишена самоувереност, намалени задръжки, отслабено внимание, преценка и контрол, известно сензорно-моторно повлияване, забавено обработване на информация, загуба на ефективност при тестове за реакция.

Върховната съдебната инстанция в страната вече е имала възможността да се произнесе при пристъпленията по чл. 343б, ал. 1 НК, че концентрацията на алкохол в кръвта на дееца трябва да е установена **към момента на управление на моторното превозно средство** чрез предвидените в процесуалния наказателен закон средства и способности за доказване, в т.ч. допускането на съответните експертизи, в който смисъл са **решение № 603 от 12.01.2012 г. по н. д. № 2807/2011 г., I н.о. на ВКС, докладчик-съдия Блага Иванова, решение № 54 от 27.03.2014 г. по н. д. № 2346/2013 г., III н.о. на ВКС, докладчик-съдия Лада Паунова и др.** Това е така, доколкото за възникване на отговорност по процесната материалноправна квалификация е от значение до каква степен консумацията на алкохол е повлияла върху психо-физическия интегритет на лицето и способността му да изпълнява функциите на водач на превозното средство, поради което не съществува процесуална пречка достоверността на протокола за химическо изследване, имащ характера на писмено доказателство, да бъде проверена по експертен път /в този смисъл вж. **решение № 143 от 18.05.2015 г. по н. д. № 350/2015 г., III н.о. на ВКС, докладчик-съдия Вероника Имова/**. При тези принципни постановки, съдът е допуснал както повторно

химическо изследване, така и токсикохимическа експертиза, като всички вещи лица са категорични, че двете стойностите на етиловия алкохол в кръвта на К. (0.52 g/L в основната проба и 0.48 g/L в контролната проба) са аналитично коректни и се приемат за еднакви и неразличими от аналитична гледна точка. В тази връзка следва да се подчертае, че в Наредба № 1 от 19.07.2017 г. липсва изрична разпоредба, която да предвижда априори, че меродавен за отговорността на дееца е резултатът от контролната проба или по-ниският такъв, нито пък такава, която да изключи възможността за назначаване на експертиза. Последното е напълно логично, доколкото е немислимо с подзаконов нормативен акт да бъдат дерогирани фундаменталните за наказателното производство принципи по чл. 13, ал. 2 НПК за разкриване на обективната истина по реда и със средствата, предвидени в НПК, респективно по чл. 14, ал. 2 НПК, че доказателствата и средствата за тяхното установяване не могат да имат предварително определена сила. Доколкото съдът не може да влоши правното положение на жалбоподателя, изменяйки фактическите положения от възведеното „административно обвинение“, спазвайки забраната за „reformation in rejus“ следва да се приеме, че концентрацията на алкохол в кръвта възлиза на 0,52 на хиляда така, както е изчислена при първоначалното химическо изследване, имайки предвид, че към момента на неговото спиране от органите на МВР същата е била по-висока, а това априори изключва приемането на по-ниската стойност от 0,48 на хиляда при изследването на контролната кръвна проба.

От своя страна, административнонаказващият орган, правилно и законосъобразно е приложил санкционната разпоредба на чл. 174, ал. 1 ЗДвП, която имплицитно препраща към визираната в чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП абсолютна забрана към водачите да управляват МПС след употреба на алкохол. Налице е пълно съответствие между словесното описание на релевантната фактическа обстановка в акта, очертана чрез изискуемата се конкретика, нейното последователно възпроизвеждане в атакуваното наказателно постановление и възприетата цифрова квалификация. Ето защо, съдът намира, че материалният закон също е приложен правилно.

Административното нарушение е извършено виновно, при форма на вината – пряк умисъл. Нарушителят е предвиждал извършването на деянието, съзнал е неговият общественоопасен характер, изразяващ се в накърняване на

обществените отношения, които са свързани с безопасното движение по пътищата и гарантират неприкосновеността на живота, здравето и собствеността на гражданите при осъществяване на транспортната дейност, като във волеви аспект е искал и пряко е целял неговото извършване.

По отношение на кумулативно наложените административни наказания „глоба“ в размер на 500,00 /петстотин/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 /шест/ месеца съдът намира, че същите са определени в рамките на разпоредбата на чл. 174, ал. 1, т. 1 ЗДвП, която предвижда наказания в абсолютен размер, при концентрация на алкохол над 0,5 ‰ до 0,8 ‰, вкл. Ето защо, липсва юридическа възможност за евентуално редуциране на комплексната санкция /арг. от чл. 27, ал.5 ЗАНН/.

С оспорения санкционен акт наказващият орган е постановил отнемането и на 10 контролни точки съгласно чл. 6, ал. 1, т. 1 от Наредба ІЗ-2539/17.12.2012 г. след влизане в сила на наказателното постановление, което се явява закономерна последица от извършеното нарушение по чл. 174, ал. 1 ЗДвП, независимо, че с ДВ. бр.27 от 24 Март 2023г. броят им е редуциран на 8, доколкото съгласно § 3 от ПЗР на посочения подзаконов нормативен акт отнемането на контролни точки по образуванияте преди влизане в сила на тази наредба административнонаказателни производства се извършва по досегашния ред.

За пълнота е необходимо да се отбележи, че процесното нарушение по чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП не следва да се третира като маловажно по смисъла на чл. 28 ЗАНН, имайки предвид разпоредбата на чл. 189з ЗДвП, ограничаваща императивно приложното поле на посочения материалноправен институт, считано от 23.12.2021 г.

Съдът констатира, че съобразно изложените фактически и правни доводи, така протеклата фаза на административнонаказателното производство по установяване на административно нарушение и по налагане на административно наказание не е опорочена, поради допуснати съществени процесуални нарушения, които да са довели до ограничаване правото на защита на въззивника, а юридическата му отговорност е ангажирана в съответствие с материалния закон.

Предвид изхода на делото пред районния съд и съобразно т. 2, б. „а“ от Тълкувателно решение № 3 от 08.04.1985 г. по н.д. № 98/1984 г. на

ОСНК на ВС жалбоподателят О. К. следва да бъде осъден да заплати в полза на СРС извършените по делото разноски за изготвени експертни заключения в общ размер на 861,60 лева. Съгласно разпоредбата на чл. 190, ал. 2 НПК нарушителят следва да се осъди да заплати и сумата от 5,00 лева, представляваща държавна такса за издаване на изпълнителен лист за събиране на присъдените парични средства.

Съгласно чл. 63д, ал. 1 ЗАНН съдът следва да се произнесе и по извършените от страните разноски, имайки предвид отправеното искане в очертаната насока. С оглед изхода на делото, съобразявайки представените писмени бележки от гл. юрк. Александра Алипиева и личното участие на гл. юрк, Димитър Бонев, с което е оказана защита на наказващия орган, фактическата и правна сложност на делото, в т.ч. значителния обем на доказателствения материал, съдът намира, че на основание чл. 63д, ал. 4 ЗАНН, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение в размер от 150,00 лв. /арг. от чл. 37 от Закона за адвокатурата във вр. с чл. 27е от Наредбата за изплащането на правната помощ/.

В заключение, отново следва да се подчертае с изцяло дидактична цел, че не би могло да бъде удовлетворено искането на процесуалния представител на К. в о.с.з. за прекратяване на делото нито, поради изявлението за оттегляне на въззивната жалба, обективизирано в писмена молба от 14.11.2022 г. /л. 47-49 от СП/, защото същото е релевирано след даване ход на съдебното следствие на 03.11.2022 г. /арг. от чл. 324, ал. 1 НПК/, нито пък поради доброволното заплащане на наложеното наказание „глоба“ на 05.12.2022 г. /л. 54 от СП/, тъй като това е сторено след изтичане на срока за обжалване на НП /арг. от чл. 79б, ал. 2 във вр. с ал. 1 ЗАНН/.

Така мотивиран, на основание чл. 63, ал. 9 във вр. с ал. 2, т. 5 ЗАНН, Софийски районен съд, НО, 106 състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 22-4332-011805/28.06.2022 г., издадено от Гергана Владимирова Борисова – началник

група при ОПП-СДВР, с което на основание чл. 174, ал. 1, т. 1 ЗДВП на жалбоподателя О. О. К., ЕГН ***** са наложени кумулативно административни наказания „глоба“ в размер на 500,00 /петстотин/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 /шест/ месеца за нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДВП и съгласно Наредба № Из-2539/17.12.2012 г. /обн. в ДВ бр. 1 от 4 Януари 2013 г., в сила от 04.02.2013 г., приета от министъра на вътрешните работи/ е постановено отнемането на 10 контролни точки след влизане в сила на наказателното постановление, **като правилно и законосъобразно.**

ОСЪЖДА, на основание чл. 84 ЗАНН във вр. с чл. 189, ал. 3 и чл. 190, ал. 2 НПК, жалбоподателя О. О. К., ЕГН ***** **ДА ЗАПЛАТИ** по банковата сметка на Софийски районен съд извършените по делото разноси в размер на **861,60 /осемстотин шестдесет и един лв. и шестдесет ст./ лева**, както и сумата от **5,00 /пет/ лв.** за служебно издаване на изпълнителен лист в полза на съда.

ОСЪЖДА, на основание чл. 63д, ал. 4 във вр. с ал. 1 ЗАНН, жалбоподателя О. О. К., ЕГН ***** **ДА ЗАПЛАТИ** на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на **150,00 /сто и петдесет/ лева**.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - София град, на основанията предвидени в НПК, и по реда на Глава Дванадесета от АПК, в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____